

Arrest

nr. 187 209 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 7 oktober 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indiende bij de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 187 207.

Op 7 oktober 2016, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: C., L.

Geboortedatum: 18.09.1960

Geboorteplaats: Armenië

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van

180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Uit de aankomstverklaring d.d. 26.03.2009 blijkt dat betrokkene op 23.03.2009 in België is aangekomen.

Haar verblijf werd toegestaan tot 20.06.2009. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een tweede en derde middel de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Zij stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met haar gezinssituatie. Zij woont samen met haar biologische zus die ernstig ziek is en voor wie zij zorg draagt. Indien zij zou gehoord geweest zijn had zij deze gezinstoestand kunnen verduidelijken. Deze middelen stellen onder meer:

“TWEEDE MJDDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoekster. Zij woont samen met een erg zieke persoon voor wie zij zorg draagt; zij woont samen met haar biologische zus.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze gezinstoestand.

(...)

Verwerende partij was perfect op de hoogte van deze gezins- en gezondheidssituatie, had het kunnen zijn als er verzoekster zou gehoord geweest zijn en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.

DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tót het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procédure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

(...)

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand in rekening diende te worden gebracht, dat zij zorgde voor een ernstig zieke persoon, dat zij met haar zus samenwoonde.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering ha kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van machtsmisbruik en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat samen te wonen met haar biologisch zus die erg ziek zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een gezinsleven, conform artikel 8 EVRM, zou onderhouden met haar biologische zus, minstens brengt zij hier geen bewijs van aan.

“Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.” (RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011). Dit kan mutatis mutandis toegepast worden op verzoekster en haar biologisch zus.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesenota d.d. 7 oktober 2016, waarbij de elementen ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden onderzocht. Aangaande het gezins- en familieleven luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Gezins- en familieleven: Betrokken toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Ze verklaart dat zij voor een ziek familielid, M. K., zorgt. Betrokkene legt hiervan geen bewijzen van voor en toont niet aan dat deze persoon tot het kerngezin behoort. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

In een derde middel haalt verzoekster een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de E.U. en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat, had zij gehoord geweest, zij had kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand in rekening gebracht had dienen te worden, daar zij zorgde voor een ernstig zieke persoon en met haar zus samenwoonde.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster behoort tot het kerngezin van haar zus, noch dat zij deze gegevens kenbaar heeft gemaakt aan het Bestuur om in functie hier van haar verblijfssituatie te regelen. Het kan niet worden aangenomen dat verzoekster bewust gegevens achterhoudt om nadien, indien zij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht in te roepen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vloeit voort uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het betreft de louter feitelijke vaststelling dat verzoekster dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn op het grondgebied verblijft. Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekster. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur is niet van toepassing wanneer het de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

“In dit verband moet worden geduid dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, dat volgens de verzoekster een veruitwendiging is van dit algemeen rechtsbeginsel, ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. De verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling van haar illegaal verblijf en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een voor haar nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen” (RVV 180.080 van 30 januari 2014).

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In casu dient er al dus te worden nagegaan of er bijzondere afhankelijkheidselementen bestaan tussen de verzoekende partij en haar zus.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land.”

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu voert de verzoekende partij aan dat geen rekening is gehouden met haar gezinsleven dat uit het samenleven met haar zus bestaat, zus die ernstig ziek is en waar zij voor zorgt.

De verzoekende partij merkt terecht op dat de bestreden beslissing met geen woord rept over haar gezinsleven. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat dit gezinsleven de verwerende partij gekend is. Immers bij de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indiende voor haar zelf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was een verslag toegevoegd uitgaand van het Ziekenhuisnetwerk Antwerpen van 21 april 2016 waarin te lezen valt dat de verzoekende partij stressgerelateerde klachten kent onder meer ten gevolge de zorg voor een ernstig psychiatrisch ziek familielid die paranoïde defectschizofrenie zonder ziektebesef noch inzicht heeft. De stelling van de verzoekende partij dat haar zus ernstig ziek is vindt steun in het administratief dossier. In hetzelfde verslag wordt gemeld dat het familielid blijvend zorgbehoevend is en dat het erg belastend is om deze zorg alleen te dragen. De stelling dat de verzoekende partij zorg draagt voor haar familielid en dat deze zorgbehoevend is vindt steun in het administratief dossier. De verwerende partij stelt in haar synthesesnota (zie administratief dossier) van 7 oktober 2016, ter gelegenheid van haar onderzoek naar

artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onterecht dat er geen bewijs werd neergelegd dat de verzoekende partij zorgt voor haar ziek familielid. Gelet op dit gegeven kan niet uitgesloten worden dat er in casu een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar hulpbehoevende zus, zodat mogelijkerwijze deze gezinsband een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezinsleven is. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat er in 2016 nog een woonstonderzoek heeft plaats gevonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met dit gezinsleven is rekening gehouden terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij de plicht oplegt rekening te houden met het gezinsleven. Evenmin, op vraag van de Raad ter terechtzitting, ontkent de verwerende partij dat zij de verzoekende partij niet heeft gehoord.

De verwerende partij houdt in de nota tevergeefs voor dat nergens uit het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partij een gezinsleven onderhoudt met haar zus. Waar de verwerende partij verwijst naar een synthesenota van haar zelf van 7 oktober 2016 en waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij verklaarde voor haar ziek familielid te zorgen maar meent dat hier geen bewijzen van worden neergelegd gaat zij voorbij aan het verslag van 21 april 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij gewezen op het verslag van een ziekenhuis van 21 april 2016, toegevoegd aan de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bij aangetekend schrijven samen met een standaard medisch getuigschrift door de raadsman van de verzoekende partij is ingediend. Dit stelt dat de depressie waar de verzoekende partij aan lijdt het gevolg is van onder meer het opgeslokt te zijn door de zorg voor ernstig psychiatrisch ziek familielid met defectschizofrenie. De verwerende partij reageert op dit stuk door te stellen dat zij dit dient vast te stellen en wijst erop dat dat een woonstonderzoek in de week van 10 september 2015 negatief was. De raadsman bevestigt dat zij de verzoekende partij vorige week heeft gehoord. De negatieve woonstcontrole doet derhalve aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts kan niet ernstig ontkend worden dat de bestreden beslissing als verwijderingsmaatregel een voor de verzoekende partij nadelige maatregel is en dat de verwerende partij er toe gehouden was het gezinsleven van de verzoekende partij te onderzoeken. Bovendien komt het de Raad voor dat indien de verwerende partij de verzoekende partij hieromtrent had gehoord haar aandacht kon gevestigd worden op de aard van de zorgen die de verzoekende partij levert aan haar zus.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij terecht de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 41 van het Handvest.

In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden besproken nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN